Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (druhého rozšířeného senátu)

8. července 2020*

„Hospodářská a měnová politika – Obezřetnostní dohled nad úvěrovými institucemi – Článek 18 odst. 1 nařízení (EU) č. 1024/2013 – Správní peněžitá sankce, kterou ukládá ECB úvěrové instituci – Článek 26 odst. 3 první pododstavec nařízení (EU) č. 575/2013 – Trvající porušování kapitálových požadavků – Porušení povinností z nedbalosti – Zpětné uplatnění mírnějších represivních právních předpisů – Neexistence – Právo na obhajobu – Výše sankce – Povinnost uvést odůvodnění“

Ve věci T-576/18,

Crédit agricole SA, se sídlem v Montrouge (Francie), zastoupená A. Champsaur a A. Delors, avocates,

žalobkyně,

proti

Evropské centrální bance (ECB), zastoupené C. Hernández Saseta, A. Pizzolla a D. Segoinem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh podaný na základě článku 263 SFEU a znějící na zrušení rozhodnutí ECB ECB/SSM/2018-FRCAG-75 ze dne 16. července 2018 přijatého podle čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), jímž byla žalobkyni uložena správní peněžitá sankce ve výši 4 300 000 eur za trvající porušování kapitálových požadavků stanovených v čl. 26 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, opravy Úř. věst. 2013, L 208, s. 68, a Úř. věst. 2013, L 321, s. 6),

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát),

ve složení S. Papasavvas, předseda, V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl a I. Nõmm (zpravodaj), soudci,

vedoucí soudní kanceláře: M. Marescaux, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 21. ledna 2020,

vydává tento

* Jednací jazyk: francouzština.

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Žalobkyně, společnost Crédit agricole SA, je francouzská úvěrová instituce podléhající přímému obezřetnostnímu dohledu ze strany Evropské centrální banky (ECB).

2 Dne 22. prosince 2016 zaslala vyšetřovací jednotka ECB žalobkyni oznámení námitek podle čl. 126 odst. 1 a 2 nařízení ECB (EU) č. 468/2014 ze dne 16. dubna 2014, kterým se stanoví rámec spolupráce ECB s vnitrostátními příslušnými orgány a vnitrostátními pověřenými orgány v rámci jednotného mechanismu dohledu (nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu) (Úř. věst. 2014, L 141, s. 1). ECB žalobkyni vytýkala, že zařadila určité kapitálové nástroje mezi nástroje zahrnované do kmenového kapitálu tier 1 (Common Equity Tier 1, dále jen „CET 1“) bez předchozího svolení příslušného orgánu, a to v rozporu s čl. 26 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 575/2013 ze dne 26. června 2013 o obezřetnostních požadavcích na úvěrové instituce a investiční podniky a o změně nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2013, L 176, s. 1, opravy Úř. věst. 2013, L 208, s. 68, a Úř. věst. 2013, L 321, s. 6).

3 Dne 18. ledna 2017 předložila žalobkyně k oznámení námitek písemné vyjádření.

4 Dne 2. srpna 2017 vyšetřovací jednotka ECB zaslala žalobkyni návrh rozhodnutí, aby se k němu mohla písemně vyjádřit.

5 Dne 4. srpna 2017 žalobkyně ECB požádala o prodloužení lhůty k vyjádření. Dne 7. srpna 2017 ECB této žádosti zčásti vyhověla a uvedenou lhůtu prodloužila do 30. srpna 2017.

6 Žalobkyně předložila písemné vyjádření k návrhu rozhodnutí, který jí byl zaslán, dne 30. srpna 2017.

7 Dne 16. července 2018 vydala ECB rozhodnutí ECB/SSM/2018-FRCAG-75 přijaté podle čl. 18 odst. 1 nařízení Rady (EU) č. 1024/2013 ze dne 15. října 2013, kterým se ECB svěřují zvláštní úkoly týkající se politik, které se vztahují k obezřetnostnímu dohledu nad úvěrovými institucemi (Úř. věst. 2013, L 287, s. 63), jímž byla žalobkyni uložena správní peněžitá sankce ve výši 4 300 000 eur za trvající porušování kapitálových požadavků stanovených v čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

8 ECB zaprvé konstatovala, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání. Měla za to, že z čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013 vyplývá, že úvěrové instituce mohou zařadit své kapitálové nástroje mezi nástroje zahrnované do CET 1 až poté, co získají svolení příslušného orgánu.

9 ECB v tomto ohledu odmítla argumentaci žalobkyně vycházející z toho, že kmenové akcie byly uvedeny na seznamu, který zveřejňuje Evropský orgán pro bankovnictví (EBA) podle čl. 26 odst. 3 třetího pododstavce nařízení č. 575/2013 (dále jen „seznam zveřejněný EBA“). ECB měla v podstatě za to, že je-li nástroj uveden na tomto seznamu, neznamená to, že by byla úvěrová instituce zproštěna povinnosti získat předchozí svolení příslušného orgánu podle čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013.

10 ECB uvedla, že žalobkyně ve dnech 23. června 2015, 12. listopadu 2015 a 21. června 2016 provedla tři emise kmenových akcií doplněné „doložkou o loajalitě“, na jejímž základě byl akcionářům za každou akcii, kterou budou mít nepřetržitě po dobu alespoň dvou let, přiznán nárok na vyšší dividendu. Vytýkala jí, že bez svolení zařadila tyto kapitálové nástroje mezi své nástroje zahrnované do CET 1, a to v souhrnných čtvrtletních zprávách o kapitálu a kapitálových požadavcích v období od druhého čtvrtletí 2015 do druhého čtvrtletí 2016 a v rámci zpřístupňování informací v souvislosti se třetím pilířem v období od 30. června 2015 do 30. června 2016.

11 ECB rovněž připomněla, že společný tým dohledu dne 18. dubna 2016 žalobkyni informoval, že je povinna požádat o svolení ECB a získat jej před tím, než zařadí kapitálové nástroje mezi své nástroje zahrnované do CET 1, v důsledku čehož žalobkyně podala dne 30. května 2016 žádost o svolení týkající se emisí z 23. června a 12. listopadu 2015 a dne 22. června 2016 podala žádost o svolení týkající se emisí ze dne 21. června 2016. V prvém případě ECB svolení udělila dne 26. července 2016 a v druhém případě dne 29. srpna 2016.

12 ECB z toho dovodila, že jelikož žalobkyně zařadila určité kapitálové nástroje mezi své nástroje zahrnované do CET 1 bez svolení příslušného orgánu, nepostupovala v období od 30. června 2015 do 30. června 2016 v souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, a že k tomuto porušení povinností došlo přinejmenším z nedbalosti.

13 ECB kromě toho v napadeném rozhodnutí připomněla, že poté, co udělila předmětná svolení, ji informoval orgán EBA, že kmenové akcie s „doložkou o loajalitě“ nesplňují kritéria stanovená v čl. 28 odst. 4 nařízení č. 575/2013 a mezi nástroje zahrnované do CET 1 je nelze zařadit. Na základě toho žalobkyni dne 1. srpna 2017 požádala, aby přijala vhodná opatření k zajištění toho, že její kmenové akcie budou plně v souladu s nařízením č. 575/2013.

14 Zadruhé, ECB uložila žalobkyni v důsledku jejího protiprávního jednání správní peněžitou sankci ve výši 4 300 000 eur. Zdůraznila, že podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 je oprávněna uložit správní peněžitou sankci v případě porušení požadavku vyplývajícího z příslušných přímo použitelných právních předpisů Unie, a v souvislosti s nímž mají příslušné orgány podle příslušných právních předpisů Unie k dispozici správní peněžité sankce. Dodala, že podle čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1024/2013 musí být ukládané sankce „účinné, přiměřené a odrazující“.

15 Pokud jde o závažnost protiprávního jednání, ECB vzala do úvahy skutečnost, že dotčené kapitálové nástroje představovaly 67 bazických bodů poměru kapitálu žalobkyně zahrnovaného do CET 1 ke dni 30. června 2016 a že k porušení čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 došlo v letech 2015 a 2016 v souvislosti s pěti po sobě jdoucími čtvrtletními obdobími podávání zpráv a s trojím zpřístupňováním informací v rámci třetího pilíře. Měla za to, že k porušení povinností došlo přinejmenším z nedbalosti, a uvedla, že žalobkyně zařazovala své emise kmenových akcií mezi nástroje zahrnované do CET 1 i poté, co ji společný tým dohledu upozornil na povinnost získat jeho předchozí svolení.

16 Coby polehčující okolnost ECB zohlednila skutečnost, že žalobkyni na základě jejích žádostí povolila zařadit její emise kmenových akcií mezi nástroje zahrnované do CET 1.

17 ECB se domnívala, že přiměřenou sankcí je správní peněžitá sankce ve výši 4 300 000 eur, která podle jejího názoru představovala 0,0015 % ročního obratu skupiny, do které žalobkyně patřila.

18 Zatřetí, ECB rozhodla, že informaci o uložení správní peněžité sankce zveřejní na svých internetových stránkách bez anonymizace názvu žalobkyně. Měla za to, že okolnosti, které žalobkyně uvedla na podporu tvrzení, že takové zveřejnění vážně ohrozí její dobrou pověst a postavení na trhu, jsou čistě hypotetické, neurčité a obecné, a nemohou tedy prokázat, že by jí toto zveřejnění způsobilo nepřiměřenou škodu ve smyslu článku 132 odst. 1 písm. b) nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

19 Žalobkyně podala projednávanou žalobu návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 25. září 2018.

20 Vzhledem k tomu, že došlo ke změně ve složení senátů Tribunálu, věc byla přidělena novému soudci zpravodaji přidělenému ke druhému senátu, jemuž tedy byla přidělena i projednávaná věc.

21 Tribunál na základě článku 28 svého jednacího řádu na návrh svého druhého senátu rozhodl, že věc předá rozšířenému senátu.

22 Na návrh soudce zpravodaje Tribunál (druhý rozšířený senát) rozhodl o zahájení ústní části řízení a v rámci organizačních procesních opatření stanovených v článku 89 jednacího řádu položil dne 13. prosince 2019 účastnicím řízení písemné otázky. Na otázky Tribunálu odpověděly obě účastnice řízení a následně se vyjádřily k odpovědím protistrany.

23 Rozhodnutím ze dne 6. ledna 2020 předseda druhého rozšířeného senátu po vyslechnutí účastnic řízení rozhodl o spojení projednávané věci s věcmi T-577/18 a T-578/18 pro účely ústní části řízení.

24 Na jednání konaném dne 21. ledna 2020 byly vyslechnuty řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na ústní otázky Tribunálu. ECB byla na tomto jednání požádána, aby písemně odpověděla na otázku Tribunálu, a žalobkyně byla požádána, aby se k této odpovědi vyjádřila. Účastnice řízení této žádosti vyhověly ve stanovených lhůtách.

25 Rozhodnutím ze dne 2. března 2020 Tribunál (druhý rozšířený senát) ukončil ústní část řízení.

26 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– napadené rozhodnutí zrušil,

– uložil ECB náhradu nákladů řízení.

27 ECB navrhuje, aby Tribunál:

– žalobu zamítl,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

28 Žalobkyně uplatňuje na podporu žaloby dva žalobní důvody.

29 První žalobní důvod je prezentován tak, že vychází z vady napadeného rozhodnutí spočívající v překročení pravomoci. Tento žalobní důvod se skládá ze tří částí. První část vychází z porušení čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. Druhá část vychází z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a zásady právní jistoty. Třetí část se týká přiměřenosti správní peněžité sankce uložené žalobkyni.

30 V rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně ECB vytýká, že porušila její právo být vyslechnuta, a to tím, že napadené rozhodnutí založila na námitkách, které nebyly osvětleny v průběhu správního řízení.

31 Jak bylo zdůrazněno v bodech 8 až 18 výše, ECB v napadeném rozhodnutí zaprvé konstatovala, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, zadruhé jí za toto protiprávní jednání uložila správní peněžitou sankci a zatřetí rozhodla, že se informace o uložení této správní peněžité sankce zveřejní na jejích internetových stránkách.

32 Tribunál má za to, že je vhodné rozlišit výtky žalobkyně podle toho, zda se týkají závěru, že se dopustila protiprávního jednání, nebo zda souvisí s uložením správní peněžité sankce.

K legalitě napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jím konstatuje, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání

33 V první části prvního žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že jelikož ECB konstatovala, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, porušila čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. V rámci první výtky druhé části prvního žalobního důvodu má kromě toho za to, že ECB porušila čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, když konstatovala, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání přinejmenším z nedbalosti. A konečně v rámci druhého žalobního důvodu, který je uplatňován podpůrně, žalobkyně v podstatě tvrdí, že závěr o existenci protiprávního jednání obsažený v napadeném rozhodnutí vychází ze skutečností, k nimž neměla možnost vyjádřit v průběhu správního řízení své stanovisko, čímž došlo k porušení jejího práva být vyslechnuta.

K první části prvního žalobního důvodu, která vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu a použití čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013

34 V rámci první části prvního žalobního důvodu žalobkyně uvádí v podstatě dvě výtky.

35 V rámci první výtky žalobkyně tvrdí, že ECB pochybila při výkladu a použití čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností, které jsou jí vytýkány.

36 V rámci druhé výtky, která byla vznesena ve fázi repliky, žalobkyně tvrdí, že skutečnosti, které jsou jí vytýkány, již v žádném případě nepředstavují protiprávní jednání, a to z důvodu změny čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 provedené nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/876 ze dne 20. května 2019, kterým se mění nařízení č. 575/2013, pokud jde o pákový poměr, ukazatel čistého stabilního financování, požadavky na kapitál a způsobilé závazky, úvěrové riziko protistrany, tržní riziko, expozice vůči ústředním protistranám, expozice vůči subjektům kolektivního investování, velké expozice, požadavky na podávání zpráv a zpřístupňování informací, a nařízení (EU) č. 648/2012 (Úř. věst. 2019, L 150, s. 1). Tvrdí, že Tribunál musí tuto změnu zohlednit, jelikož představuje mírnější represivní právní předpis.

– K první výtce, vycházející z pochybení při výkladu a použití čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností vytýkaných žalobkyni

37 V bodě 3 napadeného rozhodnutí měla ECB za to, že čl. 26 odst. 3 první pododstavec nařízení č. 575/2013 ukládá žalobkyni povinnost získat svolení příslušného orgánu před zařazením svých emisí kmenových akcií mezi nástroje zahrnované do CET 1 i přesto, že je tato kategorie kapitálových nástrojů uvedena na seznamu zveřejněném EBA podle třetího pododstavce tohoto ustanovení.

38 Je třeba poznamenat, že se článek 26 nařízení č. 575/2013 týká nástrojů zahrnovaných do CET 1. Odstavec 3 tohoto článku se pak konkrétně týká toho, jak příslušné orgány vyhodnocují, zda nástroje, které úvěrové instituce zařadí mezi nástroje zahrnované do CET 1, splňují kritéria stanovená v článku 28 nebo v příslušných případech v článku 29 nařízení č. 575/2013. V tomto ustanovení je upraven zvláštní režim pro kapitálové nástroje.

39 Článek 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, ve znění použitelném na předmětný spor, stanoví:

„Příslušné orgány vyhodnotí, zda emise nástrojů zahrnovaných do [CET 1] splňují kritéria stanovená v článku 28 nebo v příslušných případech v článku 29. Pokud jde o emise po 28. červnu 2013, zařadí instituce kapitálové nástroje mezi nástroje zahrnované do [CET 1] až poté, co udělí svolení příslušné orgány, jež mohou konzultovat orgán EBA.

V případě kapitálových nástrojů mimo státní podporu, které příslušný orgán schválí jako způsobilé nástroje zahrnované do [CET 1], ale u kterých je podle názoru orgánu EBA značně složité určit, zda jsou kritéria stanovená v článku 28 nebo v příslušných případech v článku 29 splněna, vysvětlí příslušné orgány orgánu EBA důvody svého rozhodnutí.

Na základě informací poskytnutých jednotlivými příslušnými orgány orgán EBA vypracuje, udržuje a zveřejňuje seznam všech forem kapitálových nástrojů v každém členském státě, které jsou považovány za nástroje zahrnované do [CET 1]. EBA tento seznam poprvé vypracuje a zveřejní do 28. července 2013.

Po provedení přezkumu podle článku 80 a v případě, že se objeví významné důkazy o tom, že uvedené nástroje kritéria stanovená v článku 28 nebo v příslušných případech v článku 29 nesplňují, může orgán EBA rozhodnout tyto kapitálové nástroje vydané po 28. červnu 2013, nejedná-li se o nástroje státní podpory, ze seznamu vyřadit a učinit v tomto smyslu oznámení.“

40 V článcích 28 a 29 nařízení č. 575/2013, na které odkazuje čl. 26 odst. 3 tohoto nařízení, jsou uvedeny podmínky, které musí splňovat nástroje zahrnované do CET 1. Článek 28 nařízení č. 575/2013 stanoví podmínky vztahující se na kapitálové nástroje vydané úvěrovými institucemi a článek 29 tohoto nařízení se týká podmínek pro kapitálové nástroje vydané vzájemnými institucemi, družstvy, spořitelnami a podobnými institucemi.

41 Účastnice řízení se neshodují v otázce výkladu výrazu „svolení příslušných orgánů“ uvedeného v čl. 26 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 575/2013.

42 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že svolení příslušných orgánů se uděluje pro kategorii kapitálových nástrojů a projevuje se tím, že dotčený druh nástrojů je zařazen na seznam zveřejněný orgánem EBA podle čl. 26 odst. 3 třetího pododstavce nařízení č. 575/2013. Vzhledem k tomu, že kmenové akcie byly ve chvíli, kdy je žalobkyně zařadila mezi své nástroje zahrnované do CET 1, na tomto seznamu uvedeny, má za to, že ECB nesprávně konstatovala, že žalobkyně porušila čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013.

43 ECB se naproti tomu domnívá, že z čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013 vyplývá, že úvěrová instituce musí požádat o svolení příslušného orgánu před zařazením kapitálového nástroje mezi nástroje zahrnované do CET 1, i když je předmětný nástroj uveden na seznamu zveřejněném EBA. Z toho dovozuje, že v napadeném rozhodnutí správně konstatovala, že žalobkyně toto ustanovení porušila, když zařadila tři emise kmenových akcií mezi své nástroje zahrnované do CET 1 bez jejího předchozího svolení.

44 Vzhledem k tomu, že výraz „svolení příslušných orgánů“ použitý v čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 není v tomto nařízení definován, je nezbytné provést jeho výklad.

45 Podle ustálené judikatury je pro výklad ustanovení unijního práva třeba zohlednit nejen jeho znění, ale rovněž jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (viz rozsudek ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, EU:C:2005:362, bod 41 a citovaná judikatura).

46 Co se v prvé řadě týče znění čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, vyplývá z něj, že úvěrová instituce musí získat svolení příslušného orgánu před zařazením svých kapitálových nástrojů mezi nástroje zahrnované do CET 1.

47 Je třeba uvést, že způsoby vyjádření tohoto svolení příslušného orgánu nelze dovozovat pouze ze znění čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, jelikož výraz „svolení“ může označovat jak předchozí souhlas vztahující se na jednotlivé kapitálové nástroje, tak všeobecný souhlas pro kategorii kapitálových nástrojů.

48 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, je třeba v tomto ohledu uvést, že okolnost, že jiná ustanovení nařízení č. 575/2013 výslovně poukazují na získání „předchozího svolení“ („autorisation préalable“) příslušného orgánu, nutně neznamená, že výraz „svolení“ („accord“) uvedený v čl. 26 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 575/2013 odkazuje na jiný mechanismus, než je mechanismus předchozího svolení.

49 Ze znění všech ustanovení nařízení č. 575/2013, která odkazují buď na udělení „svolení“, nebo na udělení „předchozího svolení“ příslušného orgánu, totiž nevyplývá, že by se podmínky schválení ze strany příslušného orgánu lišily v závislosti na terminologii použité v uvedených ustanoveních. Kromě toho je třeba uvést, že toto rozlišování není systematické, jelikož ne do všech jazykových znění nařízení č. 575/2013 se promítá rozlišování výrazů „accord“ („svolení“) a „autorisation préalable“ („předchozí svolení“) použitých ve francouzském znění tohoto nařízení.

50 Stejně tak je nutno podotknout, že ECB nesprávně tvrdí, že se v čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 neobjevuje koncept „kategorie nástrojů“. Vzhledem k tomu, že třetí pododstavec tohoto ustanovení poukazuje na „seznam všech forem kapitálových nástrojů v každém členském státě, které jsou považovány za nástroje zahrnované do [CET 1]“ zveřejněný orgánem EBA, čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 počítá s posuzováním toho, zda lze kapitálové nástroje považovat za nástroje zahrnované do určité kategorie. Nelze mít tedy za to, že odkaz na „kapitálové nástroje“ uvedený v prvním pododstavci tohoto ustanovení nutně znamená, že musí být jednotlivě zkoumán každý kapitálový nástroj.

51 Co se ve druhé řadě týče kontextuálního výkladu čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, žalobkyně poukazuje na druhý a třetí pododstavec tohoto ustanovení. Uvádí, že se druhý pododstavec tohoto článku týká posuzování způsobilosti určité formy kapitálových nástrojů prováděného příslušným orgánem a orgánem EBA, které vede k zařazení uvedené formy kapitálových nástrojů na seznam zveřejněný EBA podle třetího pododstavce téhož článku. Tímto zveřejněním, které provádí EBA, je podle názoru žalobkyně vyjádřeno svolení příslušného orgánu uvedené v čl. 26 odst. 3 prvním pododstavci nařízení č. 575/2013. Takové zveřejnění tedy znamená, že nástroj splňuje obecná kritéria stanovená v článku 28 nařízení č. 575/2013 a že je na dotčených úvěrových institucích, aby ověřily, zda předmětný kapitálový nástroj splňuje individuální kritéria stanovená v tomto článku; příslušný orgán přitom může přezkoumat opodstatněnost tohoto posouzení *a posteriori*.

52 S takovým výkladem nelze souhlasit.

53 Tento výklad odporuje skutečnosti, že povaha konzultace orgánu EBA se liší podle toho, zda je prováděna na základě prvního, nebo druhého pododstavce čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. Zatímco v rámci prvního pododstavce je uvedená konzultace koncipována jako pouhá možnost příslušných orgánů, jelikož je v něm uvedeno, že zmíněné orgány „mohou konzultovat orgán EBA“, druhý pododstavec téhož ustanovení naopak vyžaduje, aby příslušné orgány orgán EBA konzultovaly systematicky.

54 Dále je třeba uvést, že pokud by byl akceptován přístup žalobkyně, znamenalo by to, že příslušný orgán by před zařazením kapitálového nástroje mezi nástroje zahrnované do CET 1 přezkoumával pouze dodržení obecných kritérií stanovených v článku 28 nebo případně v článku 29 nařízení č. 575/2013. Jak uznává sama žalobkyně, to, zda je emise kapitálového nástroje v souladu s individuálními kritérii stanovenými v článku 28 nebo případně v článku 29 tohoto nařízení by ověřovala úvěrová instituce.

55 Je nutno konstatovat, že takové omezení přezkumu prováděného příslušnými orgány by odporovalo čl. 26 odst. 3 prvnímu pododstavci nařízení č. 575/2013. Z tohoto ustanovení totiž plyne, že kapitálový nástroj může být zařazen mezi nástroje zahrnované do CET 1 až poté, co příslušné orgány udělí svolení, a že hodnocení prováděné těmito orgány se týká dodržení kritérií stanovených v článku 28 nebo případně v článku 29 tohoto nařízení; není zde přitom nijak rozlišováno podle toho, zda mají tato kritéria obecnou nebo individuální povahu.

56 Je tedy třeba mít za to, že čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 musí být vykládán tak, že počítá se dvěma odlišnými rozhodnutími. Zaprvé jde o rozhodnutí, které je výsledkem spolupráce příslušných orgánů a orgánu EBA a s nímž počítá čl. 26 odst. 3 druhý pododstavec nařízení č. 575/2013; týká se způsobilosti různých forem kapitálových nástrojů a projevuje se tak, že jsou zařazeny na seznam zveřejněný EBA, který je uveden v třetím pododstavci tohoto ustanovení. Zadruhé se jedná o rozhodnutí příslušného orgánu, u něhož představuje konzultace orgánu EBA pouhou možnost, jejímž cílem je ověřit, zda kapitálový nástroj splňuje všechna kritéria stanovená v článku 28 nebo případně v článku 29 nařízení č. 575/2013, a to bez ohledu na to, zda mají obecnou nebo individuální povahu.

57 Z toho vyplývá, že i když lze ze skutečnosti, že je kapitálový nástroj zařazen na seznam zveřejněný EBA, usuzovat, že je v zásadě způsobilým nástrojem zahrnovaným do CET 1, jelikož splňuje obecná kritéria stanovená v článku 28 nebo případně v článku 29 nařízení č. 575/2013, tato skutečnost sama o sobě úvěrové instituci neumožňuje tento nástroj zařadit mezi své nástroje zahrnované do CET 1. Nejprve musí tento nástroj ohlásit příslušnému orgánu, který konkrétně ověří, zda jsou dodržena uvedená kritéria a zejména kritéria individuální povahy.

58 A konečně ve třetí řadě je třeba vzít do úvahy záměr normotvůrce při přijímání nařízení č. 575/2013 spočívající ve zlepšení kvantity a kvality kapitálu v bankovnictví, který je připomenut v bodě 1 odůvodnění nařízení č. 575/2013 a zopakován v bodě 72 odůvodnění téhož nařízení. V bodě 72 odůvodnění je mimo jiné zdůrazněna nutnost dále zlepšovat kvalitu a harmonizaci kapitálu, který musí mít úvěrové instituce k dispozici, a je v něm v tomto ohledu odkázáno na „soubor přísných kritérií pro základní kapitálové nástroje“.

59 Záměru normotvůrce tudíž odpovídá upřednostnění takového výkladu čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, který příslušnému orgánu nejlépe umožňuje zajistit dodržování kritérií, na základě jejichž splnění lze určitý nástroj kvalifikovat jako kapitál nejvyšší kvality, tj. jako nástroj zahrnovaný do CET 1.

60 Je přitom nutno konstatovat, že přezkum dodržení kritérií stanovených v článku 28 nebo případně v článku 29 nařízení č. 575/2013 lze lépe zajistit v rámci postupu předchozího svolení, než v rámci systému, ve kterém by ověření toho, zda jsou dodržena některá z těchto kritérií, primárně prováděla sama úvěrová instituce s tím, že příslušný orgán by přezkum prováděl až *a posteriori* a tento přezkum by nebyl nutně systematický.

61 Opodstatněnost tohoto závěru nezpochybňují ani ostatní argumenty žalobkyně.

62 Je tomu tak zaprvé zejména v případě odkazu na výklad čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, který údajně upřednostňoval EBA nebo Autorité de contrôle prudentiel et de résolution (Orgán pro obezřetnostní dohled a řešení krizových situací, ACPR). V tomto ohledu postačuje připomenout, že výklad relevantního předpisu správním orgánem nemůže zavazovat unijní soud, který má i nadále na základě článku 19 SEU výlučnou pravomoc vykládat unijní právo (rozsudek ze dne 13. prosince 2017, Crédit mutuel Arkéa v. ECB, T-712/15, EU:T:2017:900, bod 75).

63 Totéž zadruhé platí i pro okolnost, že znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 bylo následně změněno nařízením 2019/876. V tomto ohledu postačuje zdůraznit, že i když z bodu 23 odůvodnění nařízení 2019/876 vyplývá, že cílem této změny bylo zavést nový schvalovací postup, který bude jasný a transparentní, pokud jde o zařazování nástrojů do CET 1, nelze z něj dovodit žádný závěr ohledně smyslu tohoto ustanovení před jeho změnou.

64 První výtka žalobkyně tudíž musí být zamítnuta.

– Ke druhé výtce, která se v podstatě týká zpětného uplatnění nového znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013

65 Žalobkyně v replice v podstatě zdůrazňuje, že znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 bylo s účinností od 27. června 2019 změněno čl. 1 bodem 15 nařízení 2019/876. Domnívá se, že z hlediska tohoto nového znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 už její jednání není protiprávní a ze zásady zpětného uplatnění mírnějšího represivního právního předpisu vyplývá, že se na ni použije toto nové znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013.

66 ECB má za to, že tato výtka musí být zamítnuta.

67 Co se nejprve týče přípustnosti této výtky s ohledem na to, že byla uplatněna ve fázi repliky, je třeba poznamenat, že i když čl. 84 odst. 1 jednacího řádu v zásadě zakazuje předkládání nových důvodů v průběhu řízení, tento zákaz se nepoužije, pokud se tyto důvody zakládají na právních nebo skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Vzhledem k tomu, že se tato výtka zakládá na právní okolnosti, která vyšla najevo v průběhu řízení, a sice na vstupu čl. 1 bodu 15 nařízení 2019/876 v platnost dne 27. června 2019, je přípustná.

68 Taková výtka však za okolností projednávané věci nemůže vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

69 Je pravda, že zásada zpětného uplatnění mírnějšího represivního právního předpisu představuje obecnou zásadu unijního práva (rozsudek ze dne 11. března 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, bod 59; v tomto smyslu viz rovněž rozsudky ze dne 3. května 2005, Berlusconi a další, C-387/02, C-391/02 a C-403/02, EU:C:2005:270, body 67 až 69, a ze dne 27. června 2017, NC v. Komise, T-151/16, EU:T:2017:437, body 53 a 54), která je v současné době zakotvena v Listině základních práv Evropské unie.

70 Podle čl. 49 odst. 1 Listiny základních práv platí:

„Nikdo nesmí být odsouzen za jednání nebo opomenutí, které v době, kdy bylo spácháno, nebylo podle vnitrostátního nebo mezinárodního práva trestným činem. Rovněž nesmí být uložen trest přísnější, než jaký bylo možno uložit v době spáchání trestného činu. Pokud poté, co již byl trestný čin spáchán, stanoví zákon mírnější trest, uloží se tento mírnější trest.“

71 Zásady zpětného uplatnění mírnějšího represivního právního předpisu se kromě toho lze dovolávat nejen v souvislosti s rozhodnutími, jimiž se ukládají trestní sankce v úzkém slova smyslu, ale i v souvislosti se správními sankcemi (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 8. března 2007, Campina, C-45/06, EU:C:2007:154, body 32 a 33; ze dne 11. března 2008, Jager, C-420/06, EU:C:2008:152, bod 60, a ze dne 27. června 2017, NC v. Komise, T-151/16, EU:T:2017:437, bod 54).

72 Je však třeba uvést, že i když zásada zpětného uplatnění mírnějšího represivního právního předpisu může vést ke zrušení rozhodnutí v případě, kdy dojde ke změně právního rámce poté, co nastaly skutkové okolnosti posuzovaného případu, ale před tím, než je přijato napadené rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. června 2017, NC v. Komise, T-151/16, EU:T:2017:437, bod 63), při přezkumu legality aktu, který byl přijat před uvedenou změnou právního rámce, nemůže být relevantní, jelikož žalovanému orgánu nelze vytýkat, že se neřídil právními normami, které ještě nebyly použitelné.

73 Nadto je třeba uvést, že změnu právního rámce následující po přijetí napadeného rozhodnutí by případně bylo možné zohlednit pouze v rámci výkonu pravomoci Tribunálu změnit výši uložené sankce, a to v případě, že by Tribunál měl takovou pravomoc na základě článku 261 SFEU ve vztahu ke správním sankcím uloženým ECB podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013. Tribunál, kterému by byl takový návrh předložen, by totiž musel určit, zda je třeba ke dni přijetí jeho rozhodnutí nahradit

posouzení ECB svým vlastním posouzením tak, aby výše sankce byla přiměřená (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. prosince 2015, Orange Polska v. Komise, T-486/11, EU:T:2015:1002, bod 67 a citovaná judikatura).

74 Tribunálu však žádný návrh na změnu výše uložené sankce předložen nebyl, což žalobkyně výslovně potvrdila na jednání.

75 Druhou výtku, a v důsledku toho první část prvního žalobního důvodu je tedy třeba zamítnout.

K první výtce druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013

76 ECB v napadeném rozhodnutí konstatovala, že žalobkyně porušila čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 přinejmenším z nedbalosti ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013.

77 Žalobkyně se domnívá, že když ECB konstatovala, že k protiprávnímu jednání došlo z nedbalosti, porušila čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, jelikož nebylo možné mít za to, že věděla nebo měla vědět, že je její jednání protiprávní. Zejména připomíná, že postupovala v souladu s výkladem, k němuž se přiklání orgán EBA a ACPR; ECB přitom ohledně čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 neposkytla žádné pokyny a ze stejného výkladu vycházely téměř všechny úvěrové instituce. Má rovněž za to, že pouhý rozdíl ve výkladu nezakládá pochybení a že si nemohla být vědoma protiprávnosti svého jednání.

78 ECB tvrdí, že tato výtka musí být zamítnuta.

79 Podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 platí, že „[p]ro účely provádění úkolů, které jsou jí svěřeny tímto nařízením, může ECB v případě, kdy úvěrové instituce, finanční holdingové společnosti nebo smíšené finanční holdingové společnosti úmyslně nebo z nedbalosti poruší požadavek vyplývající z příslušných přímo použitelných právních předpisů Unie[…] uložit správní peněžité sankce“.

80 Soudní dvůr již měl příležitost zdůraznit, že pojem „nedbalost“ označuje neúmyslné konání nebo opomenutí, kterým odpovědná osoba porušuje svou povinnost řádné péče (rozsudek ze dne 3. června 2008, Intertanko a další, C-308/06, EU:C:2008:312, bod 75). Pro účely posouzení existence takové nedbalosti je kromě toho třeba zohlednit zejména složitost dotčených ustanovení, jakož i odbornou zkušenost a péči dotčeného podniku (obdobně viz rozsudek ze dne 11. listopadu 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, bod 56).

81 V tomto ohledu je třeba uvést, že žalobkyně si měla coby úvěrová instituce v rámci postupu podle ustanovení nařízení č. 575/2013 počínat velmi obezřetně; zvláštní pozornost měla přitom věnovat rozsahu svých povinností podle těchto ustanovení.

82 Kromě toho je třeba podotknout, že ačkoliv žádný unijní soud do doby vydání tohoto rozsudku neprováděl výklad čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, přesný rozsah povinností úvěrových institucí bylo možno dovodit na základě pečlivé analýzy tohoto ustanovení, o čemž svědčí argumentace uvedená v bodech 53 až 60 výše.

83 Na základě takové analýzy by totiž žalobkyně dospěla k závěru, že zveřejnění provedené orgánem EBA na základě čl. 26 odst. 3 třetího pododstavce nařízení č. 575/2013 a svolení příslušného orgánu, s nímž počítá první pododstavec uvedeného ustanovení, se týkají dvou souvisejících, ale odlišných otázek: způsobilosti kapitálového nástroje k zařazení mezi nástroje zahrnované do CET 1 na straně jedné a konkrétního ověření dodržení kritérií – zejména individuální povahy – uvedených v článku 28 nebo případně v článku 29 zmíněného nařízení na straně druhé.

84 ECB tedy podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 správně konstatovala, že jednání žalobkyně bylo nedbalostní a že se dopustila porušení povinností.

85 Uvedený závěr nemůže vyvrátit ani argumentace žalobkyně, která vychází v podstatě z toho, že postupovala v souladu s výkladem uvedeným v úvodním ustanovení seznamu zveřejněného EBA, z něhož vyplývalo, že není povinna požádat o předchozí svolení příslušného orgánu, pokud jde o zařazení kategorie nástrojů uvedených na zmíněném seznamu mezi své nástroje zahrnované do CET 1.

86 V tomto ohledu již bylo v bodě 62 výše zdůrazněno, že výklad orgánu EBA nemůže mít přednost před zněním čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013.

87 Nicméně vzhledem k tomu, že jednou z funkcí orgánu EBA je podle čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1093/2010 ze dne 24. listopadu 2010 o zřízení Evropského orgánu dohledu (Evropského orgánu pro bankovnictví), o změně rozhodnutí č. 716/2009/ES a o zrušení rozhodnutí Komise 2009/78/ES (Úř. věst. 2010, L 331, s. 12), „přispívat k jednotnému uplatňování právně závazných aktů Unie, zejména tak, že přispívá ke společné kultuře dohledu“, jeho výklad nařízení č. 575/2013 je zejména tehdy, pokud dotčené ustanovení dosud nevyložil unijní soud, obzvlášť důležitý.

88 Stejně tak je pravda, že jedna z vět obsažených v bodě 4 úvodního ustanovení seznamu zveřejněného EBA by sama o sobě mohla vyvolat dojem, že EBA je toho názoru, že v důsledku zapsání určitého kapitálového nástroje na seznam, který zveřejňuje, lze tento nástroj zařadit mezi nástroje zahrnované do CET 1, jelikož je v ní uvedeno, že „ze skutečnosti, že je určitý nástroj zapsán na tomto seznamu, lze usuzovat, že splňuje kritéria způsobilosti obsažená v nařízení [č. 575/2013] a že jej všechny instituce dotčeného členského státu mohou zařadit mezi [nástroje zahrnované do CET 1]“.

89 Na základě výkladu tohoto ustanovení v jeho obecnějším kontextu však měla žalobkyně význam této věty relativizovat. EBA totiž tuto možnost zařadit kapitálové nástroje uvedené na seznamu, který zveřejňuje, mezi nástroje zahrnované do CET 1 nepopisuje jako bezpodmínečnou. Naproti tomu je zde poukázáno na povinnost dodržet pravidla vnitrostátní právní úpravy a případně získat svolení příslušných orgánů podle nařízení č. 575/2013. Ačkoliv znění předmětného ustanovení není moc jasné, nic to nemění na tom, že na základě zmínky o případném dodržení dalších podmínek nebo o svolení příslušných orgánů se měla žalobkyně zabývat tím, jaký je přesný rozsah jejích povinností na základě čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013.

90 Kromě toho je třeba uvést, že žalobkyně dne 18. dubna 2016 obdržela od ECB vysvětlující e-mail týkající se rozsahu jejích povinností podle čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. ECB v tomto e-mailu uvedla, že před zařazením navýšení kapitálu mezi nástroje zahrnované do CET 1 je třeba získat svolení, a objasnila, jaké dokumenty musí být poskytnuty.

91 Na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, byl obsah e-mailu ECB ze dne 18. dubna 2016, pokud jde o výklad čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, k němuž se tento orgán přikláněl, jednoznačný.

92 Nehledě na toto upozornění však žalobkyně i nadále postupovala v souladu s odlišným a nesprávným výkladem svých povinností podle čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, když dne 30. června 2016 v rámci zpřístupňování informací v souvislosti se třetím pilířem a v souhrnné čtvrtletní zprávě o kapitálu a kapitálových požadavcích zařadila své emise 1 až 3 mezi své nástroje zahrnované do CET 1, a to před tím, než jí ECB udělila svolení.

93 Žalobkyně rovněž v podstatě tvrdí, že na základě nejednoznačnosti čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 postupovaly v souladu se stejným výkladem, k jakému se klonila žalobkyně, i některé vnitrostátní orgány a řada úvěrových institucí, což vysvětluje změnu tohoto ustanovení nařízením 2019/876.

94 I kdyby byla taková okolnost prokázána, nemůže doložit, že žalobkyně nepostupovala nedbalostně.

95 I když takové skutečnosti mohou svědčit o tom, že některé subjekty měly při výkladu čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 potíže, nic to nemění na tom, že opatrnost a řádná péče, kterou lze očekávat od tak významné úvěrové instituce, jako je žalobkyně, ji měly vést k pečlivému prostudování tohoto ustanovení, na jehož základě mohla uvedené výkladové obtíže související s rozsahem jejích povinností rozptýlit.

96 S ohledem na výše uvedené je třeba první výtku druhé části prvního žalobního důvodu zamítnout.

Ke druhému žalobnímu důvodu uplatněnému podpůrně, který vychází z porušení práva žalobkyně být vyslechnuta

97 Žalobkyně v podstatě tvrdí, že ECB porušila její právo být vyslechnuta, když napadené rozhodnutí založila na skutkových a právních okolnostech, k nimž se žalobkyně v průběhu správního řízení nemohla vyjádřit, a připomíná, že podle čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 může ECB založit svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit, bez ohledu na to, zda se těchto stran nepříznivě dotýkají. V tomto ohledu žalobkyně ECB především vytýká, že poprvé až v napadeném rozhodnutí podala vlastní výklad zprávy EBA ze dne 23. května 2017, odkázala na to, že EBA zpochybnil „doložku o loajalitě“ obsaženou v kmenových akciích žalobkyně, a tvrdila, že žalobkyně poskytla trhu nesprávné informace týkající se její obezřetnostní situace.

98 Co se konkrétně týče zmínky – obsažené v napadeném rozhodnutí – o zpochybnění „doložky o loajalitě“ ze strany EBA, a o tom, že trhu byly údajně poskytnuty nesprávné informace, žalobkyně se domnívá, že měly vliv na výši sankce, která jí byla uložena.

99 ECB tvrdí, že žádná ze skutkových ani právních okolností, které nebyly zmíněny v návrhu rozhodnutí o uložení sankce, ale byly uvedeny v napadeném rozhodnutí, nemohla nepříznivě ovlivnit právo žalobkyně na obhajobu nebo nebyla rozhodující pro výsledek řízení.

100 Podle ustálené judikatury je dodržování práva na obhajobu v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě zasahujícímu do jejího právního postavení, základní zásadou unijního práva a musí být zajištěno, i když dané řízení není nijak upraveno (viz usnesení ze dne 12. května 2010, CPEM v. Komise, C-350/09 P, nezveřejněné, EU:C:2010:267, bod 76 a citovaná judikatura).

101 Článek 22 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 tuto zásadu odráží, jelikož stanoví, že ECB poskytne osobám, vůči kterým je řízení vedeno, příležitost vyjádřit se a že založí svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit.

102 Tato zásada je vyjádřena jak v článku 31 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, nadepsaném „Právo být vyslechnut“, tak v článku 126 tohoto nařízení, nadepsaném „Procesní práva“.

103 Článek 31 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu se podle svého odstavce 1 použije na každé rozhodnutí v oblasti dohledu „určené straně, které by nepříznivě ovlivnilo práva této strany“. Stanoví, že tato strana má možnost předložit ECB písemné vyjádření ke skutečnostem, námitkám a právním důvodům, jež jsou relevantní pro rozhodnutí ECB v oblasti dohledu, a to před jeho přijetím.

104 Článek 126 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, který se konkrétně týká rozhodnutí o uložení správních sankcí s výjimkou penále, stanoví následující:

„1. Po skončení vyšetřování a před tím, než je předloha konečného návrhu rozhodnutí vypracována a předložena Radě dohledu, vyšetřovací jednotka písemně vyrozumí dotčený dohlížený subjekt o zjištěních provedeného vyšetřování a o námitkách vznesených vůči těmto zjištěním.

2. V oznámení podle odstavce 1 vyšetřovací jednotka dotčený dohlížený subjekt informuje o právu předložit vyšetřovací jednotce písemná podání týkající se skutkových závěrů a námitek, které byly proti tomuto subjektu vzneseny a které jsou v tomto oznámení uvedeny, včetně jednotlivých ustanovení, jež byla údajně porušena, a stanoví přiměřenou lhůtu pro přijetí těchto podání. ECB není povinna zohlednit písemná podání, která přijala po uplynutí lhůty stanovené vyšetřovací jednotkou."

105 Jak již bylo zdůrazněno v judikatuře ve vztahu k čl. 27 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v článcích [101] a [102 SFEU] (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205), jehož smysl se v podstatě shoduje se smyslem čl. 22 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 a článku 126 nařízení o rámci jednotného mechanismu dohledu, požadavek související s právem na obhajobu je dodržen, pokud je zaprvé stranám zasláno oznámení námitek, ve kterém jsou jasně uvedeny všechny podstatné skutečnosti, o které se Evropská komise v této fázi řízení opírá, a pokud zadruhé rozhodnutí dotčeným osobám nepřičítá jiná protiprávní jednání než v rámci námitek, které jim byly sděleny v průběhu správního řízení, a jsou v něm zohledněny pouze ty skutkové okolnosti, ke kterým se dotčené osoby mohly vyjádřit (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 266 a citovaná judikatura).

106 V tomto ohledu je třeba uvést, že podle ustálené judikatury týkající se dodržování práva na obhajobu během řízení o postihu porušení článků 101 a 102 SFEU mohou být tyto údaje stručné a konečné rozhodnutí nemusí kopírovat oznámení námitek, protože toto oznámení je přípravný dokument a v něm obsažená skutková a právní posouzení mají ryze předběžnou povahu. Jsou tedy přípustné doplňky k oznámení námitek učiněné ve světle odpovědí stran, jejichž argumenty prokazují, že skutečně mohly vykonat své právo na obhajobu. Komise rovněž může s ohledem na správní řízení opravit nebo doplnit skutkové nebo právní argumenty na podporu námitek, které uvedla (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 267 a citovaná judikatura).

107 Z téže judikatury vyplývá, že oznámení doplnění námitek dotčeným osobám je nutné pouze v případě, kdy výsledek šetření vede Komisi k tomu, aby podniky obvinila z nových jednání nebo aby značně změnila důkazy o vytýkaném protiprávním jednání (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 268 a citovaná judikatura).

108 Podle judikatury použitelné na postih porušení článků 101 a 102 SFEU konečně platí, že k porušení práva na obhajobu dochází tehdy, pokud existuje možnost, že z důvodu pochybení Komise mohlo mít jí vedené správní řízení odlišný výsledek. Žalující podnik prokáže, že k takovému porušení došlo, doloží-li dostačujícím způsobem nikoli to, že by rozhodnutí Komise mělo odlišný obsah, ale to, že by svou obhajobu mohl zajistit lépe, kdyby k pochybení nedošlo, například tím, že by ke své obhajobě mohl použít dokumenty, k nimž mu byl ve správním řízení odepřen přístup (viz rozsudek ze dne 24. května 2012, MasterCard a další v. Komise, T-111/08, EU:T:2012:260, bod 269 a citovaná judikatura).

109 Stejné zásady se obdobně uplatní i na dodržování práva na obhajobu v řízení vedeném ECB ohledně porušení požadavku vyplývajícího z příslušných přímo použitelných právních předpisů Unie podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013.

110 V prvé řadě je třeba zdůraznit, že jediná námitka, kterou ECB vznesla vůči žalobkyni – a sice zařazení některých kapitálových nástrojů mezi nástroje zahrnované do CET 1 bez svolení v rozporu s čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 – byla jednoznačně formulována již v oznámení námitek, které bylo žalobkyni zasláno dne 22. prosince 2016.

111 Ve druhé řadě se žalobkyně k této námitce mohla vyjádřit nejen v odpovědi na uvedené oznámení, ale rovněž ve vyjádření k návrhu rozhodnutí, který jí ECB zaslala dne 2. srpna 2017.

112 Ve třetí řadě je nutno konstatovat, že tři skutečnosti, ve vztahu k nimž žalobkyně namítá, že byly poprvé uvedeny až v napadeném rozhodnutí, nelze považovat za nové námitky.

113 Pokud jde totiž zaprvé o odkaz na zprávu EBA ze dne 23. května 2017, který ECB uvedla v bodě 3.2.2.4 napadeného rozhodnutí, je třeba podotknout, že ECB ho zmínila proto, aby doložila opodstatněnost svého výkladu čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. O této otázce přitom strany v průběhu správního řízení podrobně diskutovaly. Konkrétně je nutno zdůraznit, že ECB tento odkaz uvedla v reakci na argument žalobkyně vycházející z toho, že EBA v tentýž den poznamenal, že čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 může vést k odlišnému výkladu.

114 Pokud jde zadruhé o zmínku uvedenou v bodě 3.2.2.4 napadeného rozhodnutí, podle které měl EBA za to, že doložka o loajalitě obsažená v kmenových akciích žalobkyně brání jejich zařazení mezi nástroje zahrnované do CET 1, postačuje zdůraznit, že tato otázka se týká souladu kmenových akcií žalobkyně s kritérii stanovenými v článku 28 nařízení č. 575/2013 a že nikterak nesouvisí s námitkou, kterou ECB uplatnila vůči žalobkyni a která se týká pouze toho, že žalobkyně porušila čl. 26 odst. 3 téhož nařízení.

115 Zatřetí zmínku ECB, že pokud by žalobkyně postupovala v souladu s čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013, „nedošlo by k tomu, že by příslušným orgánům a trhu poskytla nepravdivé informace o své obezřetnostní situaci“, která je uvedena v bodě 3.2.4 napadeného rozhodnutí, nelze považovat za novou námitku vůči žalobkyni. ECB totiž tento komentář učinila v rámci posuzování nedbalostní povahy jednání žalobkyně v reakci na její tvrzení uvedené v jejím vyjádření ze dne 30. srpna 2017, podle kterého jednala „opatrně a s řádnou péčí, aby zamezila jakémukoliv chybnému informování o skutečném stavu svého kapitálu“.

116 Co se ve čtvrté řadě týče výtky žalobkyně vycházející z toho, že skutečnosti uvedené v bodech 114 a 115 výše měly vliv na výši peněžité sankce, která jí byla uložena, je třeba uvést, že se tato otázka netýká legality závěru, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, nýbrž legality výše sankce, která jí byla uložena.

117 Je tedy třeba dospět k závěru, že druhý žalobní důvod musí být v rozsahu, v němž se týká legality závěru, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání, zamítnut.

118 S ohledem na výše uvedené je třeba dospět k závěru, že žalobkyně neprokázala protiprávnost napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jím konstatuje, že se dopustila protiprávního jednání.

K legalitě napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž žalobkyni ukládá správní peněžitou sankci

119 V rámci druhé výtky druhé části prvního žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že uložení správní peněžité sankce za okolností projednávaného případu odporuje zásadě právní jistoty. V rámci třetí části prvního žalobního důvodu má kromě toho za to, že peněžitá sankce, která jí byla uložena, je v rozporu se zásadou proporcionality. Jak bylo konečně uvedeno v bodech 98 a 116 výše, v rámci druhého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že některé skutečnosti, v souvislosti s nimiž nebyla vyslechnuta, měly vliv na výši sankce, která jí byla uložena, takže bylo porušeno její právo být vyslechnuta.

120 V rámci třetí části prvního žalobního důvodu žalobkyně konkrétně nezpochybňuje pouze přiměřenost samotné podstaty uložení sankce, nýbrž i její výši. Co se týče posledně uvedeného, zejména namítá, že tato výše nepředstavuje 0,0015 % obratu skupiny Crédit Agricole, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, ale hodnotu desetinásobně vyšší. Rovněž ECB vytýká, že nedodržela metodiku, o níž ve svých písemnostech tvrdí, že ji použila za účelem posouzení závažnosti protiprávního jednání. Kromě toho zdůrazňuje, že ECB poprvé až v řízení před Tribunálem tvrdila, že při určování výše sankce zohlednila velikost dotčené úvěrové instituce; v napadeném rozhodnutí však takové odůvodnění uvedeno nebylo. Domnívá se, že ECB v tomto rámci nesprávně vychází z posouzení velikosti úvěrových institucí založeného spíše na celkové hodnotě jimi spravovaných aktiv než na jejich obratu, a tvrdí, že Tribunál tento faktor nemůže v žádném případě zvážit, jelikož není uveden v napadeném rozhodnutí. Dodává, že skutečnost, že tento faktor v uvedeném rozhodnutí není obsažen, představuje vadu spočívající v nedostatečném odůvodnění, a napadené rozhodnutí je tudíž protiprávní.

121 Nejprve je nutno konstatovat, že má-li být Tribunál schopen posoudit výtky žalobkyně, je nutné, aby byly v napadeném rozhodnutí právně dostačujícím způsobem uvedeny důvody, na jejichž základě byla určena výše sankce uložené žalobkyni na 4 300 000 eur, což představuje 0,015 % obratu skupiny, do které žalobkyně patří.

122 Tribunál má za to, že je nutné předně posoudit, zda je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné, pokud jde o určení výše uložené sankce.

123 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žalobní důvod vycházející z chybějícího či nedostatečného odůvodnění aktu, jehož legalita je zpochybňována, je v rámci žaloby na neplatnost nepominutelným důvodem, který musí být uplatněn unijním soudem i bez návrhu, a v důsledku toho může být namítán účastníky řízení v jakékoli fázi řízení (rozsudek ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, EU:T:2001:288, bod 125).

124 Tato povinnost unijního soudu zkoumat nepominutelný důvod i bez návrhu kromě toho musí být splněna ve světle zásady kontradiktornosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 2. prosince 2009, Komise v. Irsko a další, C-89/08 P, EU:C:2009:742, body 59 a 60). V projednávaném případě je třeba uvést, že ECB měla na jednání příležitost vyjádřit se k tomu, zda je napadené rozhodnutí dostatečně odůvodněné.

125 ECB na jednání v tomto směru tvrdila, že je napadené rozhodnutí odůvodněno právně dostačujícím způsobem. V podstatě uvedla, že při určování výše sankce uplatnila dvoufázovou metodiku.

126 V rámci první fáze je podle ECB určena základní výše ukládané sankce. Východiskem pro určení této základní výše je posouzení závažnosti dotčeného protiprávního jednání; zkoumají se přitom dopady protiprávního jednání na obezřetnostní situaci dotyčné úvěrové instituce a jednání této instituce. ECB zdůrazňuje, že tato skutečnost je v napadeném rozhodnutí uvedena, jelikož je v něm poukázáno na celkovou hodnotu nástrojů, které byly chybně zařazeny. V napadeném rozhodnutí je stejně tak zdůrazněna protiprávnost jednání dotčené úvěrové instituce; ECB přitom v tomto rozhodnutí trvala na tom, že žalobkyně měla vědět o povinnostech, které měla na základě čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013. Jakmile je vymezena závažnost protiprávního jednání, ECB zahrne do výpočtu celkovou hodnotu aktiv spravovaných dotčenou úvěrovou institucí. Základní výše je tedy vypočtena tak, že se v prvé řadě zohlední závažnost protiprávního jednání a celková hodnota spravovaných aktiv.

127 V rámci druhé fáze je tato základní výše upravena tak, aby byly zohledněny případné polehčující nebo přitěžující okolnosti. V projednávaném případě byla ve prospěch žalobkyně zohledněna jedna polehčující okolnost.

128 ECB na jednání rovněž uvedla, že cílem toho, že v napadeném rozhodnutí nebyla vysvětlena metodika umožňující určit přesnou výši sankce, bylo zachovat odrazující povahu této sankce. Podle jejího názoru je třeba zabránit tomu, aby úvěrové instituce mohly předvídat výši sankcí, které lze uložit, což by

mohlo snížit motivaci k dodržování předpisů o obezřetnostním dohledu. Rovněž uznala, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou zmínku o zohlednění celkové hodnoty aktiv spravovaných žalobkyní; domnívala se však, že tento postup není vadou spočívající v nedostatečném odůvodnění, jelikož se jedná o ryze objektivní skutečnost.

129 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury je povinnost uvést odůvodnění stanovená v čl. 296 druhém pododstavci SFEU podstatnou formální náležitostí, která musí být odlišena od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá pod legalitu sporného aktu po meritorní stránce. Z tohoto hlediska musí být vyžadované odůvodnění přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvaha orgánu, jenž akt vydal, aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonat svůj přezkum. Pokud jde konkrétně o odůvodnění individuálních rozhodnutí, je účelem povinnosti odůvodnit taková rozhodnutí vedle umožnění soudního přezkumu poskytnout dotčené osobě dostatek údajů, aby seznala, zda je rozhodnutí případně stiženo vadou, která umožňuje zpochybnit jeho platnost (viz rozsudek ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 146 až 148 a citovaná judikatura; rozsudky ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, body 114 a 115, a ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 44).

130 Požadavek na odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech projednávané věci, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, jimž je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt dotýká ve smyslu čl. 263 čtvrtého pododstavce SFEU na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 296 SFEU, musí být posuzována nejen s ohledem na jeho znění, ale také na jeho celkové souvislosti, jakož i na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudky ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 150; ze dne 11. července 2013, Ziegler v. Komise, C-439/11 P, EU:C:2013:513, bod 116, a ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 45).

131 Z judikatury rovněž plyne, že odůvodnění musí být dotyčné osobě sděleno v zásadě současně s rozhodnutím, které nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení. Chybějící odůvodnění totiž nemůže být zhojeno skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody rozhodnutí v průběhu řízení před unijními soudy (rozsudky ze dne 29. září 2011, Elf Aquitaine v. Komise, C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 149; ze dne 19. července 2012, Alliance One International a Standard Commercial Tobacco v. Komise, C-628/10 P a C-14/11 P, EU:C:2012:479, bod 74, a ze dne 13. prosince 2016, Printeos a další v. Komise, T-95/15, EU:T:2016:722, bod 46).

132 Co se konkrétně týče odůvodnění správních peněžitých sankcí uložených na základě čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, v prvé řadě je třeba připomenout, že ECB je oprávněna uložit správní peněžitou sankci do výše 10 % celkového ročního obratu skupiny, do které patří dotyčná právnická osoba.

133 Z toho vyplývá, že ECB má při určování výše peněžité sankce širokou posuzovací pravomoc. Za takových okolností je podle ustálené judikatury dodržování záruk přiznaných unijním právním řádem ve správních řízeních o to významnější. K těmto zárukám patří mimo jiné právo dotyčné osoby na to, aby bylo předmětné rozhodnutí právně dostačujícím způsobem odůvodněno. Pouze tak mohou Soudní dvůr a Tribunál ověřit, zda jsou dány skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí výkon posuzovací pravomoci (rozsudky ze dne 21. listopadu 1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, bod 14, a ze dne 6. listopadu 2008, Nizozemsko v. Komise, C-405/07 P, EU:C:2008:613, bod 56).

134 S ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou ECB svěřuje čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013, i na možnost ukládat velmi vysoké správní peněžité sankce má tudíž povinnost odůvodnit rozhodnutí, kterými se taková sankce ukládá, mimořádný význam.

135 Ve druhé řadě je třeba uvést, že odůvodnění rozhodnutí o uložení sankce musí Tribunálu umožnit, aby posoudil, zda je uvedené rozhodnutí v souladu s unijním právem, a zejména se zásadou proporcionality, a ověřil, zda ECB správně posoudila kritéria uvedená v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1024/2013, který kromě přiměřenosti sankce poukazuje i na její účinnost a odrazující povahu.

136 Má-li být možné takový přezkum provést, je přitom nezbytné, aby z odůvodnění napadeného rozhodnutí právně dostačujícím způsobem vyplývalo, jakou metodiku ECB při určování výše sankce použila (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. září 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, EU:T:2006:270, bod 91) a jak zvážila a zhodnotila zohledněné okolnosti (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2011, Chalkor v. Komise, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 61).

137 A konečně ve třetí řadě z judikatury citované v bodě 130 výše vyplývá, že posouzení dostatečnosti odůvodnění rozhodnutí musí být posuzováno zejména s ohledem na jeho kontext.

138 V této souvislosti bylo konstatováno, že za situace, kdy rozhodnutí ECB navazuje na stanovisko správní revizní komise, mohou být pro účely posouzení otázky dostatečnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí zohledněna v něm uvedená vysvětlení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. května 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, bod 92). V souvislosti s kontextem takového rozhodnutí kromě toho bylo opakovaně rozhodnuto, že rozhodnutí navazující na ustálenou rozhodovací praxi lze odůvodnit stručně, zejména odkazem na danou praxi (rozsudky ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, EU:C:1990:71, bod 15, a ze dne 8. listopadu 2001, Silos, C-228/99, EU:C:2001:599, bod 28). Stejně tak je třeba uvést, že zveřejní-li žalovaný orgán metodiku, kterou hodlá používat při výkonu své rozhodovací pravomoci, může toto zmírnit jeho povinnost odůvodnit individuální rozhodnutí, pokud použije uvedenou metodiku.

139 V projednávaném případě však napadené rozhodnutí nebylo přijato v návaznosti na stanovisko správní revizní komise a ve vztahu k ukládání správní peněžité sankce podle čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 neexistuje žádná dřívější praxe ECB. ECB nadto nezveřejnila metodiku, kterou by hodlala použít při určování výše sankcí uložených na základě tohoto ustanovení.

140 Dostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí tudíž musí být posouzena pouze na základě důvodů uvedených v tomto rozhodnutí.

141 Právě s ohledem na tyto úvahy je třeba ověřit, zda ECB v projednávaném případě postupovala v souladu s povinností uvést odůvodnění.

142 Bod 4.1.2 napadeného rozhodnutí, nadepsaný „Výše sankce“, je formulován takto:

„Při stanovení správní sankce, která bude uložena, ECB zohlednila tyto okolnosti:

4.1.2.1. Pokud jde o závažnost protiprávního jednání, ECB přihlédla ke skutečnosti, že dohlížený subjekt nesprávně zařadil mezi své nástroje zahrnované do CET 1 kapitálové nástroje v celkové hodnotě 2 088 milionů [eur], což představuje 67 bazických bodů poměru [CET 1] dohlíženého subjektu na konsolidovaném základě ke dni 30. června 2016. Při posuzování závažnosti protiprávního jednání byla zohledněna i skutečnost, že většina kapitálových nástrojů, které byly nesprávně zařazeny mezi nástroje zahrnované do CET 1, byla vydána v návaznosti na vyplacení dividend akcionářům ve formě akcií, a shodovala se tedy s kmenovými akciemi, které je generují.

4.1.2.2. ECB kromě toho vzala do úvahy skutečnost, že k protiprávnímu jednání docházelo v průběhu pěti po sobě jdoucích čtvrtletních období podávání zpráv a trojího zpřístupňování informací v rámci třetího pilíře v letech 2015 a 2016.

[4.1.2.3.] Pokud jde o závažnost porušení povinností, kterého se dopustil dohlížený subjekt, ECB má za to, že k němu došlo přinejmenším z nedbalosti. Protiprávnost závadného jednání dokládají okolnosti popsané v oddílu 3.3. Dohlížený subjekt měl dostatek času k tomu, aby přizpůsobil své operace požadavkům stanoveným v nařízení (EU) č. 575/2013, a ECB (společný tým dohledu) ho upozornila na povinnost získat svolení ECB před zařazením kapitálových nástrojů mezi nástroje zahrnované do [CET 1]. I když dohlížený subjekt o těchto požadavcích věděl, i nadále nástroje zařazoval bez požadovaného svolení.

4.1.2.4. ECB rovněž coby polehčující okolnost zohlednila skutečnost, že na základě žádosti dohlíženého subjektu udělila svolení k zařazování emisí mezi nástroje zahrnované do CET 1 […]

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti, a to včetně argumentů, které dohlížený subjekt uvedl v písemném vyjádření, a s přihlédnutím k zásadě proporcionality, kterou se ECB řídí při výkonu svých sankčních pravomocí, se tudíž výše správní sankce stanoví na částku 4 300 000 eur, což představuje přibližně 0,0015 % celkového ročního obratu dohlížené skupiny, do níž patří dohlížený subjekt, za hospodářský rok 2017; tato částka zároveň zaručuje jistý a účinný odrazující dopad předmětné sankce, který takovému protiprávnímu jednání zamezí v budoucnu.“

143 V bodě 4.2.4 napadeného rozhodnutí ECB dodala, „že výše uložené správní sankce nepřesahuje 10 % celkového ročního obratu dohlížené skupiny, do níž patří [žalobkyně], za hospodářský rok předcházející datu přijetí [napadeného] rozhodnutí“.

144 Je nutno konstatovat, že v této části napadeného rozhodnutí nejsou obsaženy žádné konkrétní informace ohledně metodiky, kterou ECB použila při určování výše uložené sankce; jsou v ní uvedeny pouze některé úvahy o závažnosti protiprávního jednání, době jeho trvání a závažnosti porušení povinností vytýkaného žalobkyni a ujištění o tom, že bylo přihlédnuto k polehčující okolnosti.

145 Body 4.1.2.1 až 4.1.2.4 napadeného rozhodnutí v podobě, v jaké jsou formulovány, neumožňují žalobkyni pochopit, k jaké metodice se ECB přiklonila, a Tribunálu neumožňují provést přezkum legality uložené sankce.

146 Okolnost, že ECB vysvětlila, jakou metodiku v projednávané věci použila, v žalobní odpovědi a poté na jednání, tento nedostatek nemůže zhojit, jelikož podle judikatury citované v bodě 131 výše nemohla nedostatečnost odůvodnění napravit tím, že rozhodnutí zdůvodnila až v průběhu řízení před Tribunálem. Žalobkyně kromě toho byla oprávněna vědět, jaká metoda výpočtu výše sankce, která jí byla uložena, byla použita, aniž by za tímto účelem musela podat žalobu u Tribunálu.

147 V bodech 4.1.2.1 až 4.1.2.4 napadeného rozhodnutí mimoto nejsou obsaženy minimální informace, na jejichž základě by bylo možné pochopit a ověřit relevanci a způsob zvážení okolností, které ECB zohlednila při určování výše sankce.

148 I když ECB v bodě 4.1.2.1 napadeného rozhodnutí, který se týká závažnosti protiprávního jednání, zdůrazňuje, že kapitálové nástroje zařazené bez svolení představují 67 bazických bodů poměru CET 1 žalobkyně, neuvádí žádné doplňující vysvětlení, pokud jde o stupeň závažnosti takového porušení povinností z hlediska dodržování obezřetnostních požadavků kladených na žalobkyni.

149 V tomtéž bodě napadeného rozhodnutí ECB zdůrazňuje, že většina nesprávně zařazených kapitálových nástrojů byla vydána v návaznosti na vyplacení dividend akcionářům ve formě akcií, a poukazuje na to, že tato skutečnost byla zohledněna při posuzování závažnosti protiprávního jednání. Ani v tomto ohledu však není nikterak vysvětleno, jaký vliv měl tento závěr na určení výše sankce uložené žalobkyni.

150 A konečně je třeba uvést, že ačkoliv ECB v bodě 4.1.2.4 napadeného rozhodnutí tvrdí, že coby polehčující okolnost zohlednila skutečnost, že žalobkyni nakonec povolila zařadit dotčené nástroje mezi její nástroje zahrnované do CET 1, ohledně významu, který této okolnosti přisoudila v rámci určování konečné výše sankce, neuvedla žádnou informaci.

151 Kromě toho je třeba podotknout, že ECB zmínila pouze velikost skupiny, do níž žalobkyně patřila, a nikoliv velikost žalobkyně, ačkoliv protiprávní jednání bylo přičteno pouze žalobkyni.

152 Je nutno konstatovat, že tím, že ECB v napadeném rozhodnutí neuvedla velikost úvěrové instituce, která se dopustila dotčeného protiprávního jednání, opomněla zmínit skutečnost, která byla podle jejího vlastního vyjádření v řízení před Tribunálem pro určení výše sankce obzvlášť důležitá.

153 Není-li totiž uvedena velikost dotčené úvěrové instituce, Tribunál nemůže provést přezkum toho, jak ECB posoudila kritéria účinnosti, přiměřenosti a odrazující povahy obsažená v čl. 18 odst. 3 nařízení č. 1024/2013.

154 ECB v řízení před Tribunálem tvrdila, že při určování výše sankce vzala do úvahy velikost dotčené instituce v podobě celkové hodnoty jí spravovaných aktiv. Podle judikatury citované v bodě 131 výše a z důvodů obdobných těm, které jsou uvedeny v bodě 146 výše, však vysvětlení poskytnuté v této fázi nemůže být pro účely posouzení toho, zda ECB dodržela povinnost uvést odůvodnění, zohledněno.

155 Kromě toho je třeba podotknout, že okolnost – na niž ECB poukázala na jednání – že se údajně jedná o „objektivní“ skutečnost, nemůže z tohoto orgánu sejmout povinnosti uvedený faktor v napadeném rozhodnutí osvětlit už jen proto, aby vysvětlil, jakým způsobem a jakou měrou byl zohledněn při určování výše sankce uložené dotčené úvěrové instituci.

156 Z výše uvedeného vyplývá, že sankce uložená žalobkyni je nedostatečně odůvodněna, a musí být tudíž zrušena, aniž je třeba rozhodnout o ostatních výtkách, které byly v tomto ohledu vzneseny.

157 Vzhledem k tomu, že závěry ECB týkající se výše správní peněžité sankce lze oddělit od zbývající části napadeného rozhodnutí, toto rozhodnutí musí být zrušeno pouze v rozsahu, v němž žalobkyni ukládá správní peněžitou sankci ve výši 4 300 000 eur.

K nákladům řízení

158 Článek 134 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že pokud měli účastníci řízení ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý z nich vlastní náklady řízení.

159 V projednávaném případě žalobkyně zčásti neměla ve věci úspěch a zčásti jí bylo vyhověno, jelikož napadené rozhodnutí se zrušuje pouze v rozsahu, v němž jí ukládá správní peněžitou sankci ve výši 4 300 000 eur. Za těchto podmínek budou okolnosti projednávaného případu spravedlivě zohledněny rozhodnutím, že každá z účastnic řízení ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Evropské centrální banky (ECB) ECB/SSM/2018-FRCAG-75 ze dne 16. července 2018 se zrušuje v rozsahu, v němž společnosti Crédit agricole SA ukládá správní peněžitou sankci ve výši 4 300 000 eur.**

2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**

3) **Společnost Crédit agricole ponese vlastní náklady řízení.**

4) **ECB ponese vlastní náklady řízení.**

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 8. července 2020.

Vedoucí soudní kanceláře
E. Coulon

Předseda

Obsah

Skutečnosti předcházející sporu 2

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení 3

Právní otázky 4

K legalitě napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž se jím konstatuje, že se žalobkyně dopustila protiprávního jednání 5

K první části prvního žalobního důvodu, která vychází z nesprávného právního posouzení při výkladu a použití čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 5

– K první výtce, vycházející z pochybení při výkladu a použití čl. 26 odst. 3 prvního pododstavce nařízení č. 575/2013, ve znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutečností vytýkaných žalobkyni 5

– Ke druhé výtce, která se v podstatě týká zpětného uplatnění nového znění čl. 26 odst. 3 nařízení č. 575/2013 9

K první výtce druhé části prvního žalobního důvodu, vycházející z porušení čl. 18 odst. 1 nařízení č. 1024/2013 10

Ke druhému žalobnímu důvodu uplatněnému podpůrně, který vychází z porušení práva žalobkyně být vyslechnuta 12

K legalitě napadeného rozhodnutí v rozsahu, v němž žalobkyni ukládá správní peněžitou sankci 14

K nákladům řízení 19